

Bilag 1

Henvendelse fra Council of the Baltic Sea States

Indenrigsminister Thorkild Simonsen
Indenrigsministeriet
Christiansborg Slotsplads 1
DK-1218 København K

17. december 1998

Kære Thorkild Simonsen

Ved lovændringen i 1995 (lov nr. 382 af 14/6-1995) indførtes en bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., hvorefter en udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter åbenbart grundløs-proceduren kan frihedsberøves. Ifølge samme lovs § 4 fremsætter indenrigsministeren i folketingsåret 1998-99 lovforslag til revision af visse bestemmelser – bl.a. ovenstående udvidede adgang til frihedsberøvelse af asylsøgere.

Anledningen til denne henvendelse er fremsættelsen af forslag til lov om ændring af udlændingeloven m.v. (L 71/1998-99) som lægger op til, at denne ordning videreføres uændret, og at revisionsbestemmelsen i 1995-loven ophæves.

Som du måske ved, var jeg i 1994-1995 optaget af sagen om politiets dengang uhjemlede praksis med hensyn til disse frihedsberøvelser og korresponderede med både din forgænger og med Justitsministeriet igennem længere tid.

Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt gå i detaljer med mine betænkeligheder, men vedlægger til din orientering kopi af min afsluttende korrespondance med Birte Weiss.

Af Birte Weiss' brev til mig af 23. maj 1995 fremgår, at ministeren løbende vil følge udviklingen i kriminalitet, indrejsetal og sagsbehandlingstal på asylområdet med henblik på at vurdere nødvendigheden af at bibeholde den bestemmelse. Endvidere tilkendegives en hensigt til om et år (dvs. i 1996) at foretage en grundig evaluering af nødvendigheden af at opretholde en sådan udvidet adgang til frihedsberøvelse af asylansøgere under sagsbehandlingen.

Som det fremgår af mit brev af 30. maj 1995, var og er jeg fortsat i tvivl om bestemmelsens forenelighed med Danmarks internationale for-

pligtelser og anerkendte menneskeretlige standarder. Jeg noterede mig med tilfredshed din forgængers hensigt til nøje at følge udviklingen samt til at iværksætte en grundig evaluering. Jeg skal i denne forbindelse forespørge, om en sådan evaluering har fundet sted, og om den i givet fald har inddraget spørgsmålet om hvorvidt, det er muligt at lægge en konkret og individuel vurdering til grund for beslutningen om at frihedsberøve.

Det fremgår, så vidt jeg kan se, ikke af bemærkningerne til L 71. Her anføres blot, at "Indenrigsministeriet finder, at ordningen har fungeret efter hensigten og har ført til de ønskede resultater". Der er ingen bemærkninger om, i hvilket omfang adgangen til frihedsberøvelse rent faktisk anvendes i praksis – i det hele taget synes der at mangle faktuelle oplysninger som principielt beslutningsgrundlag for at fortsætte ordningen uændret og ophæve revisionsbestemmelsen.

Af bemærkningerne fremgår imidlertid, at en asylansøgers *nationalitet* har været afgørende for, om den særlige adgang til frihedsberøvelse er blevet anvendt. I den forbindelse henledes opmærksomheden på, at det i begge de to udtalelser fra Indenrigs- og Justitsministeriet i 1995 blev lagt til grund, at den foreslåede lovændring ville stride mod de forpligtelser, Danmark har påtaget sig i forbindelse med tiltrædelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, medmindre lovændringen administreres således, at en "frihedsberøvelse alene vil blive iværksat efter en *konkret og individuel vurdering* af den pågældendes forhold...".

Deraf følger, at nationalitet ikke kan være enefølgende, og der må foreligge konkrete individuelle holdpunkter for at antage, at den pågældende – efter at have indgivet ansøgning om asyl